

PŘÍBĚHY PAŘÍŽSKÉ KOKOTY
Guy de Maupassant

Artes Liberales

Guy de Maupassant **Příběhy pařížské kokoty**

PŘÍBĚHY PAŘÍŽSKÉ KOKOTY
Guy de Maupassant

Artes Liberales

Preface & Commentary © Radim Kopáč, 2011
Editions © Artes Liberales, 2011

ISBN 978-80-904745-3-6

Poznámky k jednomu příběhu

Próza s titulem *Příběhy pařížské kokoty*, napsaná nejspíše v první polovině 80. let předminulého století a vydaná v českém překladu poprvé jako bibliofilie u K. J. Obrátla v roce 1932, podruhé „péčí“ nakladatelství Monitor o devětapadesát let později, bývá automaticky připisována Guy de Maupassantovi (1850–93), spisovateli francouzského (kritického) realismu, potažmo naturalismu. O jeho autorství nepochyboval ani Obrátil („Nová erotická kniha Guy de Maupassanta *Příběhy pařížské kokoty* [...] bude mít jistě ne menší úspěch nežli *Neteře paní plukovníkové*“), ani porevoluční vydavatel („*Příběhy pařížské kokoty*, které jsou [...] připisovány Guy de Maupassantovi“); nepochybuje o něm ani Jan Hýsek v doslovu k *Velkému slovníku sprostých slov* (1999), kde píše: „v počátečním nakladatelském boomu [po roce 1989] se objevily v padesátitisícových nákladech z produkce jakéhosi Monitoru dva čistě merkantilní ohyzdné reprinty obou maupassantovských svazků z edice Kulturně-historických a literárních kuriosit (*Neteře paní plukovníkové*, 1930/1990, a *Příběhy pařížské kokoty*, 1932/1991), arciže bez uvedení původu a hlavně bez Obrátlových průvodních poznámek, čímž byla reedice definitivně degradována na vcelku ordinární tiskovinu ‚pro trafiky‘.“

Rovněž německá encyklopedie *Bilderlexikon der Erotik* (1928) zmiňuje v souvislosti s Maupassantem dvě „oplzlá“ díla, na prvním místě *Příběhy pařížské kokoty* (*Impression d'une fille*); ovšem *Neteře paní plukovníkové* (*Les Nièces de Madame la Colonelle*) dává do souvislosti s pseudonymní Madame la Comtesse de Cœur-Brûlant, čili markýzou de Mannoury d'Ectot, za svobodna Le Blanc, vnučkou slavného lékaře a chemika Nicolase Le Blanca (1742–1806) – a v neposlední řadě autorkou *Příběhu Violetty* (*Le Roman*

de Violette), který bývá někdy vydáván také pod jménem Victora Huga. Katalog prestižního nakladatelství Olympia Press naznačuje, že *Neteře paní plukovníkové* mají ještě svůj pandán: prózu *Synovci pana plukovníka* (*Les Cousines de le Colonelle*). *Bilderlexikon* dodává, že texty mohl napsat taky někdo úplně jiný: hraběnka Maurice de Boissiron, intimní přítelkyně George Sand. A ještě *Encyclopedia of Erotic Literature* (2006): výše uvedené práce tu v souvislosti s Maupassantem nenajdeme, zato tu najdeme díla jiná: básně *Désirs de faune*, *Ma source*, *La Femme à barbe* a *69* a jednoaktovku *À la feuille de rose, maison turque*. Shrňme to: O Maupassantově autorství v případě *Příběhů* a *Neteří* žádný přímý důkaz neexistuje.

Co by ale pro autorství svědčilo, pokud jde o *Příběhy pařížské kokoty*? Text, který dává podle Obrátila „nahlédnouti ve skvělém líčení do vyšších kruhů bohatých burziánů a jejich metres, do opojných sfér divadelního zákulisí, do přepychových příbytků zdemoralizovaných zhýralců, do říše mužských prostitutů, kokot, lesbianek a světáků tzv. lepší francouzské společnosti osmdesátých let 19. století“? Jistě samotný Maupassantův buržoazní původ, dobrá společenská situovanost obou rodičů plus silná a nekonformní osobnost matky, která se rozhodla v jedenašedesátém roce legálně opustit svého manžela. To samé provede, a dokonce dvakrát, úvodem a závěrem textu, čili v jakési vývojové spirále, hlavní postava (a zároveň vypravěčka) *Příběhů pařížské kokoty* Léna de Mauregard – žena několika tváří a identit, nadaná „uměním“ Sadovy Julietty: „Byla jsem mladá, hezká, pěkně urostlá, zajímavá, dostatečně inteligentní, napadlo mne tedy, abych podnikla to, čeho by se můj muž nebyl odvážil: Boj se společností. A já ten boj přijala. Za přízeň, kterou mohu poskytnouti, otvírají se železné truhly zámožnosti.“ Nejedná se tu zřejmě o příběh lásky, o dějiny výjimečného milostného vztahu, ale

o sled „partii“, v nichž je titulní hédonistickou „kokotou“ účelně a s jistým sociálním cynismem distribuována slast mezi nejrůznější solventní a mocné zájemce, a to různého věku i pohlaví.

Přízeň ženy má v hrdinčině (vypravěččině) podání svoji pevnou taxu: osobní prospěch na úkor druhých, méně schopných a méně šťastných. To je maxima vskutku sadovská, ovšem „měkkost“, s níž jsou podávána konkrétní milostná dobrodružství, jejich takřka lyrický, básnivý rozměr ukazují na příbuznosti spíše se stylem Rétifa de la Bretonne, autora *Anti-Justiny*. Erotické a sexuální hry na libovolný způsob (vděčným motivem je např. opěvání ňader a ženské zadnice) nejsou v *Příbězích pařížské kokoty* poháněny ani primitivní vulgaritou v chování, jednostranně dominantním, silovým jednáním, amorálností hrubého zrna, ani různými fyziognomickými, případně psychickými monstrozitami, stavěnými hrdě na odív; jsou ve svém průběhu i výsledku vesměs ladné, harmonické, spjaté s požitkem jednotlivých aktérů. Tomu odpovídají použitý jazyk a styl, jak dokládá Obrátilův překlad, kde nezazní ani jednou expresivní výrazy typu „kunda“, „čurák“ nebo „mrdat“.

Ale zpět k domnělému Maupassantovu autorství: Co pro ně svědčí dále? Třebas zasvěcené vhledy do prostředí novin, šantánu, případně burzy, s nimiž měl spisovatel a svého času aktivní novinář svoji bohatou zkušenost; třeba postava vykutáleného žurnalisty Alberta Tisina, adepta polosvěta, ochotně manipulujícího veřejným míněním podle přízně, které se mu dostává od vybraných objektů, šplhajícího – podobně jako Georges Duroy v *Miláčkovi* (1885) – přes srdce i klíny žen po společenském žebříčku vstříc kariéře a všem jejím skvělým atributům. A paralely najdeme taky v *Kuličce* (1880): Léna je možná vypočítavá a snad i neslitovná kurva, ale některé obrazy, v nichž účinkuje se svým manželem Stanislavem, ji ukazují málem jako

ideální manželku, jako ženu respektující a milující svého muže. Možná by Léna posloužila jako příklad dnešním feministkám: odečteme-li hodnocení, je vlastně nezávislou a svobodnou bytostí. Podobně jako jí byla Maupassantova matka. Na ni by rovněž pasovala píseň, v níž jedna z postav příběhu, Elvíra, tančíc nahá budoárem, opěvuje titulní „kokotu“ a s ní ženu jako takovou: „Tobě, ženo, patří celý svět!“

S novelou, která má vyzývavě otevřený konec („Jak dlouho potrvá ještě toto období mého nuceného potulného života? Je mi smutno... Jsem však plna odhodlanosti, moje hvězda dosud nepobledla.“), nakonec korespondují i úvodem nastíněné zmatky kolem autorství. Vždyť podobně nejasný je vztahový mnohoúhelník, který se pohybuje jednotlivými kapitolami prózy, jejímž dějištěm jsou střídavě Buloňský lesík a různé pokoje, komnaty, byty a budoáry – a jejíž dějové linky se klikatí, protínají se a znovu rozbíhají. Léna se nechává vydržovat hrabětem de Clameran, zatímco její milenka Elvíra obcuje s jejím manželem Stanislavem; ten ale záhy Elvíru opouští kvůli Juaně, jejíž milenec Pavel se oddává občas se Stáňou „nepřirozeným zábavám“; Léna, čili Rinetta, potažmo Irena, se znovu spojuje s Elvírou a začínají dovádět s Barfleurem, „tlustým podnikatelem“. A do spektaklu přistupují rychle další a další: Rinettin známý, baron Obrenval („bohatý sportovec, milenec Lucinky des Etoiles, blbečka, jenž při závodech sází vysoko a přivedl již dva milence na mizinu, ač má sotva dvaadvacet let“), plus jeho metresa Mauricetta Rossignolová, zmiňovaný Tisin, jakási Američanka, zručný divadelní podnikatel Tiercelan, kočí Josef nebo sklepník z Cabaretu de Nuit, co touží, aby se Léna dotkla jeho „pindourka“ ... Račte vstoupit!

Radim Kopáč

DÍL PRVNÍ

1.

Šest měsíců uplynulo od té doby, co jsem opustila svůj domácí krb, šest měsíců, co jsem procestovala s hrabětem de Clameran celý svět, šest měsíců, co neutuchá v mém srdci vzpomínka na Stanislava, ačkoli se leccos hodně změnilo! Šest měsíců minulo, aniž jsem ho spatřila – a nyní jsem se konečně vrátila do Paříže, bydlím ve svém vlastním šlechtickém domě, zařízeném s knížecím přepychem, jenž by mne mohl jinak naplniti radostí a pýchou, kdyby mi však nebránil ani na okamžik, abych si uvědomila to, čím jsem: vydržovaným děvčetem, závislým na rozmarech boháče, jež nepatrný vrtoch může opět vrhnouti do nejistoty...

Ach, ta nejistota! Kdyby té nebylo! Můj muž Stanislav by mne vzal opět k sobě, vždyť má ode mne stálý příjem 2000 franků, jež mu posílám každého měsíce po Elvíře ze svých důchodů. Uspořila jsem si něco, budu šetřiti ještě více, nouzí bychom netrpěli. Jsem ostatně krásnější než kdy předtím a našla bych za Oskara brzy nástupce. Jsem také ochotna započítati opět s Elvírou obchody.

Moje přítelkyně Elvíra mně sice neodpověděla, jak jsem si to přála, na žádný z mých dopisů, ale mohu jí důvěřovati. Připravila mi cestu k výnosné prostituci; se sličnou hnědovlasou Elvírou jsem užila her sapfické lásky,

jež tolik dráždily ty staré sviňáky. Ach, ty sapfické milostné hry, jež jsme měly tak vášnivě rády, jedna jako druhá, a které nám vynášely tolik peněz, nehledě ani na rozkoše, v jakých jsme tonuly! Elvíra je od té doby, co jsem odcestovala, metresou mého muže – spojila se i s Juanou; nahradila jí asi mne?

Nemám ani zdání o tom, co se mezitím přihodilo, ač by mne to zajímalo, ale nelze se mi dopídití pravdy.

Mé usídlení v Paříži, jehož se hrabě ujal s takovým taktem a energií, mi nedovolilo, abych se za těch šest měsíců, jež trávím nyní zde, poohlédla po městě a informovala se. Mám šlechtický dům, vše, co je v něm, je mé, musela jsem tedy přece býti za to vděčnou...

Snadná vděčnost! Hrabě není náročný milenec, a myslím, že si mě udržuje spíše z ješitnosti, pro slávu, kterou mu přináší moje krása, než z jiného důvodu. Časem, ale ne často, ó, ne, nikoli často, udělá mi to rychle, zcela obyčejným způsobem a pak – diskrétní ústup. Jak jen možno člověku vydati tolik peněz pro ženu, od níž požaduje tak málo?

A nyní ve mně vše krev! Vzpomínka na slastné chvíle se Stanislavem po naší svatbě opět ve mně ožívá. Potom ty „partie“ s Elvírou, jak jsme tomu říkaly! Vzpomínka na ty „partie“ lechtá mé nervy a probouzí ve mně touhy – touhy. Ah! Tak bych, tak bych...

Jako tenkrát v Nizze. Jediná nevěra, již jsem se dopustila vůči hraběti za naší cesty. Ale byla to opravdu nevěra? Rdím se a směji se, vzpomenu-li na to.

Vylíčím to dobrodružství, dělá mi to dobře.

Hrabě byl v Monte Carlu. Byla noc. Vyšla jsem, abych se nalokala vzduchu, nudila jsem se. Blížil se ke mně pán. Jaký to typ! Nehezký, zešedivělý, malý, trochu shrbený, ale jemného obličejce.

„Hledáš zákazníka?“ otázal se mne.

Podívala jsem se naň, přeměřila ho a vzrušena jsouc náhlým vzplanutím fantazie odvětila jsem:

„Snad.“

„Nehledej už, jsem to já. Sto sous, ano?“

Sto sous! Měla jsem hroznou chuť vybuchnouti ve smích.

Sto sous mně, jíž dává Oskar měsíčně deset tisíc franků!

„Budiž, sto sous!“

„Ale, to víš, jsem ženat, nechci tě urazit, člověk mívá přitom často malér... Nedělám to obyčejným způsobem; budeš mne cucat, rozumíš – kvůli opatrnosti. Považ, kdybych takhle svoji ženu nakazil!“

Cucat ho! Cucat ho!

Tím mne získal nadobro. Celý den jsem snila o bordelu, kam mne jednou zavedl můj muž a kde jsem to dělala poprvé, aniž o tom věděl. Přemluvila mne k tomu paní toho domu a draze mi zaplatila; žádalo se to tehdy po mně poprvé.

Cucat, cucat mužského... Zmírala jsem touhou, aby to mohla dělat, a nyní se mi k tomu někdo nabízí sám. Zakohtala jsem:

„Chápu, svoluji...“

Zavedl mne do hotelu, a když jsem tam odložila klobouk, kázal mi kleknout si mu mezi nohy a vytáhl svůj úd.

S jakou láskou jsem se naň dívala, jakými něžnostmi jsem ho zahrnovala!

Hned první polibek naň ho uvedl do vytržení, takže zvolal:

„Ach, tys v lízání odbornice, ty, ty to umíš, to je vidět, hned mi to přijde.“

„Ne, zdržuj to, ne příliš rychle!“ prosila jsem ho.

„Ach, ach, moje holčičko, jaký jsi to poklad! Přijde ti to také při cucání? Pojď, svlékni si šněrovačku, abych ti ji nepostríkal. Potom tě teprv láskou sním.“

„Chceš-li, sněz.“

Odložila jsem šněrovačku a jeho ruce omakávaly pod košilí mé tělo, hledající má ňadra.

„Jaké máš pěkné cecíčky! Jsi opravdu krásná, neviděl jsem tě dobře na ulici.“

„Ty sis tedy vůbec nevybíral?“

„Ne, bylas první, kterou jsem potkal. Ukaž mi svoji zadnici, ano?“

Počal mě bavit. Vyhrnula jsem si vzadu sukně, rozevřela kalhotky a ukázala mu to, co chtěl.

„Jaká škoda, že jsem ženat, tak bych tě zlíbal, i kdyby mě to stálo deset franků...“

„Ó, dělej, jak jsi tomu zvyklý. Mimoto mám napěch...“

„Jen nemluv o spěchu, budeš mít ještě dosti času udělat dnes večer někomu minet. A teď mi popřej, abych, abych se s tebou pomazlil dosyta.“

„I jen se pomazli, ale po tobě nechci už dnes večer nikoho jiného.“

„Hm, tys komický tvor. Klekni znovu a cucej mě.“

Uhodila jsem ho něžně po tváři, a protože mně vrtal prstem do zadnice, řekla jsem mu:

„Jak si mohu kleknout, když mě tak nabodáváš?“

„Ó, ty taškařice, ty malá taškařice, ty máš na vše pohotovou odpověď. Počkej, pustím tě, koukej, jak je dlouhý a krásný, otevři pořádně ústa!“

„No, jářku, snad nechceš, abych ho snědla?“

„Ne, ne, lízej ho hezky, zcela jemně a lechtej mne pod ním prsty.“

Konečně byla tedy moje ta dlouhá, dlouhá tyčka z masa, která nabíhala pod mým laskáním, která sebou cukala při dovedném pohrávání mých prstů! Vdechovala jsem chřípím s rozkoší mužský zápach, jenž z něho vanul, ten značně intenzivní zápach, jako by to byl téměř zápach lejna, který mi však připadal v té chvíli nádherným. Sevřela jsem rty naběhlý žalud, pak jsem pootevřela ústa, aby v nich zmizel, a hned zase vyklouzl ven, a třela jsem o něj dokonce i nosní dírky. Byla jsem tím tak rozvášněna, že mi to opravdu přitom přišlo, aniž však to tušil. Ležel pohodlně v lenošce natažen a opřen jsa vzadu o lenoch, s úplně rozepnutými kalhotami, s chlupatým břichem před mým čelem.

Ó... připravujíc rozkoš jemu, tonula jsem v ní sama, a ona vteřina, kdy mi stříkal své semeno do hrdla, zůstane mi nezapomenutelnou; málem bych se byla prozradila, že mi to přišlo zároveň s ním. Tak tak, že jsem to ještě utajila tím, že jsem se mu sklonila nad stehna.

Mručel, že je šťasten – „v sedmém nebi“. Měla jsem co činiti s hodným, výborným mužem. Pomohl mi uvést do pořádku a zaplatil mi sto sous, jež jsem musela přijmouti, nechtíc se prozraditi. U hotelových dveří jsme se rozešli...

Darovanou minci jsem si uschovala, dala jsem si ji provrtati a nosím ji u sebe jako fetiš. Bdí nad mým štěstím. Když se Oskar vrátil z Monte Carla, přinesl s sebou třicet tisíc franků. Měl z toho radost a daroval mi je... Od té doby jsem pozorovala, že měla-li jsem onen peníz u sebe, dosáhla jsem u něho všeho, ať mi napadlo cokoli. Kdybych si byla přála pěkný šperk, o který bych se nebyla odvážila svého milence dříve nikdy prositi, stačilo jen dotknouti se mince, a byl by mi ho nabídl sám od sebe. Dvakrát nebo třikrát, když jsem se projížděla v novém voze po anglické promenádě, spatřila jsem opět svého klienta, jemuž jsem

cucala úd. Ale hleděl na mne úplně cize – bylo vidět, že mne nepoznal. Hledal jen ženská ústa, a proto mu byly tvář a vše ostatní vedlejší.

Chovala jsem se k hraběti po několik dnů trochu úlisněji, a vyhovoval svým povinnostem milence jako manžel, jenž ví, čím je povinován své něžné polovičce. Když se mi však opět utišila krev, myslela jsem pak už jen na toalety a trochu i na hru, neboť jsem také navštěvovala Monte Carlo; leč láska a kratochvíle mne již nevábily.

Nyní jsem opět v Paříži, v městě, kde žije můj manžel, kde jsem prožila tolik dobrodružství, kde probudila ve mně Elvíra moji vášeň – a kde se znovu probouzejí mé smysly; hrabě ať se připraví na nějaké ty parohy!

2.

Hrabě mi představil některé své přátele a jejich metresy. Dávala jsem hostiny, smála jsem se, zpívala, tančila. Byly pořádány i orgie, ale to není to pravé, zeje za tím nuda, člověk cítí, jak je to vyumělkováno. Ženy se přitom navzájem studují, a takové nedůvěřivé studium nepřispěje nikterak ke vzplanutí pravé vášně. Jak daleko bývalo přitom od toho, co mne poutalo k Elvíře!

Elvíra! Musím jí napsati. Nemohu se již déle zdržeti. Vypravovala jsem o této své přítelkyni hraběti a řekla jsem mu, že bych byla nejraději, aby opustila dům mého muže. To v něm udusilo každé podezření. Svolil, abych s ní obnovila styky. Co mi asi poví? Na mou duši, neváhám déle, píši jí:

„Moje nejdražší! Bydlím ve svém vlastním domě. A – jen ty to máš vědět – toužím, toužím po tom, abych Tě opět spatřila a dověděla se od Tebe vše, co by mě zajímalo. Přijď honem, nebo to zaříd' tak, abych se mohla někde

s Tebou sejítí, chceš-li, tedy u Tebe, je mi lhostejno kde, ale tak, abychom si mohly pohovořit nerušeně. Nezapomněla jsem na Tebe a jsouc šťastna, přeji štěstí všem, jež miluji – a Ty máš v mém srdci dobré místo!

Na brzkou...

Tvá Léna de Mauregard.“

Léna de Mauregard, jméno, jež mi dal hrabě; dobře prý to zní.

Dopis odeslán, očekávám netrpělivě Elvířinu odpověď. Co mi asi poví o mém muži? Co se přihodilo od mého útěku? Nevím, ale nedůvěřuji tomu bezbarvému děvčeti, té Juaně, s níž jistě také často spává od té doby, co jsem od něho pryč. Ach, nemám dosti síly, abych pokračovala v psaní, ožiji teprv, až dostanu od Elvíry odpověď...

Hle, spěšný dopis je tu! Cítím, že je od ní, třese se mi v ruce, již poznávám její písmo. Rychle jej otevřeme a čteme:

„Moje zbožňovaná!

Dík za Tvoji vzpomínku, jsi mojí spásou. Přijď bez obav, budu Tě čekat celý den. Se Stáňou už se nevidám, vysvětlím Ti vše. Krev mi vře v žilách. Tys moje nejmilejší, jsem Tvou, jako Ty jsi můj.

Elvíra.“

Dělaly se mi mžitky před očima, chvěly se mi všechny nervy. Uvidím ji krásnou, krásnou a vřelou! Ach, už se nevidá se Stáňou. Odevzdala mu mé peněžní zásilky? Jistě že ano, nepochybuji o tom. Proč se nevidají? Byl přece jako posedlý po tom, co i ona dělá vášnivě ráda – lízati zadnici. Jistě jí ho odloudilo to bezbarvé děvče, ta Juanita! Vzhůru, dlouho se nerozmýšlejme a hajdy k ní. Už mě tam ani nepoznají v tom domě, v tom domě, kde jsem bydlela se svým mužem; budeme tam moci dělat vše, vše...

3.

Jsem dosud jako zmámena. Shledala jsem se opět s Elvírou. Ale co vše musím zaznamenati! Je možno, aby mohlo spočívat v prostých něžnostech tolik opojení, tolik slastí, že ani nejneočekávanější zklamání není s to obestříti je stínem smutku?

Mluvme napřed o tom zklamání. – Můj choť Stáňa se brzy vzpamatoval z mého odjezdu. Dostává pravidelně 2000 franků, jež mu posílám měsíčně, a opustil Elvíru kvůli Juaně, která je u něho i se svým milencem Pavlem. Ponechal si sice náš manželský byt naproti Elvířině obydlí, ale ta mne ujišťuje, že už k ní nechodí. Je prý ho vidět všude, kde se jedná o zábavu s Juanou, s níž se projíždí v najatém polokrytém kočáře po Buloňském lesíku; o Pavlovi prý není ani známo, čím se zaměstnává. Obývají všichni tři společnou domácnost a oba mužové, milenci jedné a téže ženy, holdují prý spolu nepřírozeným zábavám.

Nepřírozeným? Proč nepřírozeným?! Činí-li jim to potěšení jako mně to, čeho si užívám s Elvírou? Nezazlívám Stáňovi těchto požitků, ani se naň proto nehněvám. Jen se naň zlobím proto, že utrácí peníze, jež mu posílám, s Juanou, kdežto by mi bylo zcela lhostejné, kdyby je utrácel s Elvírou.

Rozeberme tento pocit. Odkud to, že žárlím na Juanu, kdežto na Elvíru nejsem ani dost málo žárlivou? Protože si Juany necením tolik jako Elvíry. Juana opustila bordel, do něhož mne jednou zavedl Stáňa, aby žila dále s pánem, jenž ji odtamtud vysvobodil. A jaký pán! Pavel si jistě nechává platit od mužů i od žen. Zlobí mne, že ho má Stáňa za přítele. Není to vlastně ani žárlivost, co pociťuji, nýbrž spíše odpor proti této známosti s podezřelými lidmi. Stáňa by se jistě dobře reprezentoval jako Elvířin

mileneček s těmi 2000 franky měsíční renty, jež mu posílám, a mohl by nabýti jako žurnalista záviděníhodného postavení.

Ach, ta Juana! Objevila se v době až příliš nepříhodné a dovedla svoji loďku velmi dobře řídit. Elvíra jí v prvních dnech po mém odjezdu důvěřovala, až jednou večer po partii čtyř, při níž Elvíra „hrála“ s Pavlem a můj muž s Juanou, počal k ní Stáňa býti chladným a hleděl si jen svých nových přátel. Marně se ho snažila opět získati, vzněcujíc v něm starou vášeň, kterou choval k její zadnici. Juana se mu nabízela se svojí, Stáňa nepřišel zase, a Elvíra mu pak posílala peněžní zázilky poštou.

A přece se mně zdá, že Juana není tak pěkně urostlá jako Elvíra.

Elvíra, toť báseň! Mysleme raději na ni, na naši sladkou zábavu mezi čtyřma očima. Byla si jista, že jakmile dostanu její expresní dopis, ihned k ní přiběhnu, a očekávala mne báječně krásná v nádherných koketních nedbalkách. A jak něžně mne přijala!

„Moje Rinettko, ty jsi se stala ještě krásnější!“

„A ty, Elvíro! Tvá pokožka je hebčí a svěžejší než kdykoli předtím!“

„Můj miláčku, můj miláčku, co jsem se na tebe navzpomínala!“

„A já! Ach, kdybys věděla, jak těžko jsem se rozhodla!“

„Ubohá kočičko! Při tvém temperamentu nemohl ti přece stačit jediný mileneček!“

„Stáňa mi velice schází!“

„A ostatní?“

„Ó, ostatní, ti nám platili!“

„A my jsme se za jejich peníze bavily spolu.“

„Budeme se zcela dobře bavit i bez diváků.“

„Rinetto, bez tebe mám už špatné obchody...“

Pohlédla jsem na ni s úžasem a zpozorovala jsem jí v očích trochu melancholie.

Pokračovala: „Stáňa mne opustil a za ním odchází pomalu i těch mých pár přátel, jež jsem měla. Byli zvyklí na nás obě a na naši intimnost, nyní je veta po všem. Můj strýc zůstal mi jediným vážným vydržovatelem, těch několik „partii“, jež jsem podnikla, mi příliš mnoho nevyneslo. Odneslas mi štěstí s sebou... I s nadějí, že je opět najdu.“

„Jsi v nesnázích?“

„V nesnázích právě ne, Rinetto, mám ještě úspory z doby našeho pospolitého soužití, ale ty se ztenčují...“

„Proč se mi nesvěříš? Dám ti...“

„Holka, tys rozumná žena jako já; sníš o budoucnosti, kterou uhodnu. Vážím si až příliš tvého přátelství, než abych s ním hazardovala kvůli peněžním záležitostem.“

„Ty bláhová! Posílala-li jsem Stáňovi měsíčně 2000 franků, byla jsem přesvědčena, že větší díl z toho plyne do vaší společné domácnosti.“

„Dal přednost Juaně a Pavlovi. Doufala jsem stále, že najdu zase nějakou přítelkyni, která by mi poskytla příležitost přívábiti nazpět mé nevděčné zákazníky. Ale po tobě to byla těžká volba. Samé hloupé kurvy, jež chtěly míti ze všeho užitek jen samy a nechápaly ničeho.“

„Ubohá, ubohá kočičko,“ řekla jsem sklopivši oči, „ale teď jsem se vrátila a přinesu ti opět štěstí.“

„Ach, jak to?! Vždyť přece máš bohatého milence a nesmíš se dopouštěti hloupostí, jež by ohrožovaly tvé postavení. A pak, jak mám nabýti zpět své přitažlivosti? I můj strýc se dokonce často na mne hněvá, že jsem tak osamocena, a byl by mne už jistě opustil, kdyby mne nebyl svedl v útlém mládí!“

„Nezoufej! Uvidíme. Poslyš, hrabě mi dovolil, abych tě směla navštěvovati a přijímati u sebe. U mne se seznámíš

s nějakým bohatým milencem, jenž se ti postará o přiměřené postavení, a než se toho dočkáme, můžeš opět pořádati „partie“, které poslouží i naší zábavě, jíž se rády oddáme. Vynasnažím se, abych byla vždy hned u tebe, jakmile mne zavoláš. Promluv s některým z mých bývalých přátel, řekni mu, že jsem se vrátila, ale ne abys mu říkala, čím jsem se stala, a štěstí se ti vrátí a bude se na tebe znovu usmívati.“

„Jakže, Rinetto, ty bys mi chtěla při některé z těchto schůzek poskytnouti pomoc?“

„Pochybuješ o mně? Nepomohla bys mně i ty?“

„Ó, ano, ó, ano! Ale mé srdce překypuje radostí. Zjevuješ se mi jako krásný sen. Právě se podivil jeden z našich společných milenců, jehož jsem potkala před několika dny, že už nebydlíme spolu a nemůžeme mu dopřáti těch sladkých chvil, jež u nás strávil. ‚Vidíš,‘ pravil mi, ‚kdybys byla doma se svou přítelkyní Rinettou a žádala bys po mně padesát louisdorů, dal bych ti je tak lehce, jako by to bylo jedno sou. Ale se samotnou ženou, po tom všem, co jsem dělal s vámi dvěma, o to nestojím.‘ – ‚Tak dobře,‘ odvětila jsem mu, ‚očekávám Rinettu, a budeš-li si přát, pozvu ji na odpoledne. Ale bude to dražší! Sto louisdorů!‘ – ‚Souhlasím, piš mi, pošlu ti je!‘ – Tož teď to víš. Mám mu napsat?“

„Ovšem, ovšem, a neváhej! Kdo je to?“

„Ó, ty ho nemáš příliš ráda.“

„To nic nedělá! Sto louisdorů do tvé peněženky – za to bych to dělala třeba i s opicí.“

„Sto louisdorů, o něž se rozdělíme!“

„Ne, mám dosti peněz, ne!“

„To je moje neodvolatelná podmínka, Rinetto!“

„No tak dobře, jak chceš. Kdo je to?“

„Barfleur, ten tlustý podnikatel.“

„Ten, co mu úd páchne močí?“

Ušklíbla jsem se, ale když jsem postřehla Elvířiny rozpaky, dala jsem se do smíchu.

„Napiš mu jen, navoníme se dobře. Pozítří přijdu vyrovnat účet.“

„Ó, jak tě zbožňuji, jak tě zbožňuji!“

Poklekla přede mnou a hnala se mi rukou a hlavou pod sukně.

Zadržela jsem ji, neboť jsem právě chtěla udělat totéž co ona, a řekla jsem jí:

„Elvíro, nechej mě začít první. Tys už více svlečena, a toužím po tom, abych se pomazlila s tvou zadnicí, jak to máš a jak ti to dělá můj muž. Rychle, rychle, lehni na pohovku a ukaž mi ji.“

„Ach, ano, ano,“ řekla, „pojď, polož mi svůj hezounký čumáček na hýždě a na rýhu mezi nimi a líbej mne jazykem; to mne lechtá strašně příjemně. Ach, takové mazlení mne přímo zbavuje smyslů.“

Ležela natažena na pohovce s kyčlemi úplně obnaženými a její bělostné, okrouhlé hýždě měly ještě stále tytéž rozkošné linie rozdmýchávající vášně. Nachýlila jsem se k ní tváří a líbala něžně ty oblé polokoule, vzpomínajíc si, jak zbožňoval můj choť tento div přírody. Protáhla jsem rýhou shora dolů jazyk, pátrajíc po stopách polibků jazykem, jimiž obsypával tuto rýhu můj muž, myslíc si, že aspoň takto nepřímo vyměním s ním polibek lásky a smíření. Ach, kéž by tu byl! Moje zadnice by ho byla k sobě táhla jako magnet a mé mazlení s Elvířinými vnaďami by ho jistě bylo rozdráždilo tak, že by si musel na mně ulehčít. Vzpomínala jsem na ony extáze a na jeho sladká slova, když mi šeptal:

„Moje Ireno, nejmilejší ze všech žen, ty božská krásu, ano, ano, líbám a lízám nesmírně rád zadnici naší milé Elvíry, ale žádná zadnice se nevyrovná tvé! Ale jsi na to pří-

liš skoupá, šetříš s ní příliš. Žiji jen pro ni, a kdybych měl zemřít, omamuje se tvými vnadami a tona v rajske rozkoši, učiním tak milerád.“

Na to spočinul na ní hlavou a býval šťasten, tak šťasten! Když pak chtěl začít znovu s mazlením, couvla jsem rychle zadnicí a řekla jsem: „Dost!“ Chtěla jsem ho tím jen poškádliti a vidouc, jak se tváří zoufale, stala jsem se opět povolnou; pak se pustil do ní znovu, jako by se s ní nemohl ani rozloučiti... Lechtala jsem tedy Elvíru v zadní díře jazykem zrovna tak vášnivě jako tehdy, když jsem cucala svého neznámého v Nizze. Ženská zadnice je opravdu podivuhodná věc, zvláště pro jinou ženu. Cukala sebou pod mými polibky, obrátila se a šeptala:

„Svlékněme se donaha!“

Nepřála jsem si nic lepšího, a v okamžiku jsme byly nahé. A pak nás zachvátilo delirium, a jen stěží jsem přišla opět k rozumu, abych se upamatovala, že se musím vrátit domů. Měl ke mně večer přijít hrabě.

4.

Dnes odpočívám po včerejší návštěvě u Elvíry, v hlavě jako bych měla olověné závaží a mé srdce je zahaleno ve smutek, pomyslí-li, jak jsem osamocena. Vzdálena od své drahé přítelkyně, vzdálena od svého chotě, jenž stále ještě neví, že jsem opět v Paříži. Teprv nyní vidím poprvé, jak je hrabě nesnesitelný. Ten člověk si mě platí, zaplatil mi, abych prchla ze svého manželského příbytku, a ačkoli mám jmění, jež stačí ukojiti veškeré mé rozmary, pykám za to prázdnotou, rozprostírající se kolem mne, odloučením od obou, jež jsem milovala a dosud miluji!

Láska hraběte? Protiví se mi. Stále totéž, všude jen samá nuda, zvláště po návratu do Paříže. Chtěje mi

zajistiti osobní neodvislost, jak pravil – nemohl to ostatně ani jinak zařídit, poněvadž je také ženat –, ubytoval mne v tomto domě a dochází sem jako můj oficiální vydržovatel.

Nejčastěji dostane chuť po večeři. Zavede mě hrozně nemotorně do mého budoáru, zdvihne mi vzadu sukň, pleskne mě třikrát nebo čtyřikrát po zadnici a řekne:

„Ach, ach, je volno přijmouti pána?“

Včera jsem měla chuť ho zpolíčkovat, ale odpověděla jsem mu jako obyčejně:

„Nepatří slepička kohoutkovi?“

Má rád toto rčení a vštípil mi je pořádně do hlavy.

Na to mne svalí na pohovku, já rozevřu stehna, a je to v několika vteřinách...

Láska tohoto druhu je dobrá nanejvýš pro bezkrevné tvory. Ale pro mne nikoli!

Historie s Elvírou a jejím klientem byla šprýmovnější, a když jsem někdy pocítila hnus, uchýlila jsem se pak ke svému muži, jenž mne zbožňoval a dal mi to najevo.

Což musím už věčně takto žít...?

5.

Den měl zůstat mrzutým a skončit se s nudou. Z dostaveníčka s Barfleurem sešlo. Náš zákazník není volný a přijde až za tři dny. Ale ve své radosti si pospíšil se zasláním honoráře, abychom ho ani my nenechaly na holičkách. Padesát louisdorů, jež náležejí mně! S několika takovými dobrými klienty mohla bych hraběte setřásti, a kdož to ví, započítí ve svém domě se Stáňou nový život...

Ale zažeňme tuto myšlenku a budme rozumní! Baron Obrenval, jeden z mých známých z klubu, kteří u mne včera večeřeli, oplatil mi návštěvu. Je to bohatý sportovec,

milenec Lucinky des Etoiles, blbečka, jenž při závodech sází vysoko a přivedl již dva milence na mizinu, ač má sotva dvaadvacet let. Baron mi přišel vysloviti svoji vděčnost a sympatie za bonton, s jakým jsem dovedla aranžovati svůj slavnostní večer. Nebere to však příliš přesně, ten milý baron! Jaké by to bylo teprv, kdyby nebylo šetřeno toho „bontonu“? Po večeri následovala dekoltaž až po břicho, Lucie jezdila baronovi zadnicí přes tvář, poněvadž pochyboval o pravosti krajek na její košili. Viděla jsem, jak mladý markýz Hyacint de Bontregand strčil Lucii do ruky svůj úd a dal se onanovat. (Lucie byla vůbec tak trochu lvicí této besedy.) Mimoto dovolil markýz své metrese Mauricettě Rossignolové ukázati pupek, aby mohli přítomní obdivovati zlaté sluníčko, upevněné poněkud nad ním.

Je tohleto snad bonton této společnosti?

Zdálo se, že baron byl pohnut, když se mnou hovořil, a nebylo by mne nijak překvapilo, kdyby mne byl obšťastnil nějakými návrhy. Požívá pověst velmi vážného a k dámám velmi štědrého muže. Ne že by se mi snad nelíbil, ale měla bych se dopustiti ztřeštěnosti a riskovati přízeň hraběte? Ne, to by nebylo rozumné. Ne!

6.

Včera byl u mne baron, dnes přišla jeho milenka Lucie des Etoiles, aby si mne odvezla ve svém otevřeném kočáře k projíždce v Buloňském lesíku. Ach, jaký to démon, jak hezounký a svůdný čertík, ta Lucie! Není větší mne, ale štíhlejší, méně zaokrouhlených tvarů, ale přece jenom pěkně urostlá. Má tmavokaštanové, pěkné kučeravé vlasy, propůjčující její tváři rozpustile smyslný výraz, který jí sluší rozkošně, báječně. Mužové říkají, že jí kouká z očí

„prasátko“. Je stále veselá a duchapřítomná, v její společnosti se člověk nenudí ani minutu.

Naše projížďka způsobila senzaci a jsem si jista, že jsme byly nejkrásnějšími ženami v lesíku. Sálal z nás život, hořečný žár, apoteóza vášnivosti! Zkřížily jsme se s Juaniným povozem. Byla ve slavnostním úboru, ale chladného vzezření, vedle sebe měla Stáňu...

Stáňa! Srdce se mi sevřelo a musela jsem zavřítí oči před jeho pohledem. Poznal mne, upřel na mne pevně zrak; je, myslím přibledlý; pak bylo již po všem. Zhroutila jsem se tak, že to pozorovala i Lucie. Řekla mi:

„Je vám špatně, moje milá Léno?“

„I nic, nic, jen slabost...“

„Chcete se trochu projítí? To vám udělá dobře!“

Přisvědčila jsem; povoz zastavil u chodníku. Zabočily jsme do osamělé aleje vedle hlavní promenády, po níž vůz pokračoval v jízdě. Mluvily jsme hlouposti a opět jsem se rozveselila a přemohla ránu, kterou utrpěly právě mé nervy. Poblíž Catelanské louky pozdravili nás dva mladíci.

„Vy zde, Lucie?“

„Moje přítelkyně, madam Léna de Mauregard.“

Kavalířské úklony, pak:

„Smíme vás doprovodit?“

„Nelze, svěřujeme si svá tajemství.“

„Tajemství? O jeden důvod více, abychom šli s vámi, bude nás to jistě zajímat!“

„A nám, nám to nebude po chuti; nepotřebujeme důvěrníků!“

„Vy zlomyslná, je čas, abychom se představili a dovolili si seznámiti se s madam.“

„Budiž, ale nebuďte vážnou, Léno! Pan Albert Tisin, žurnalista, a pan Pavel Solencourt, slavný hudebník.“

„Ach, pán je žurnalistou?“

Prohlížela jsem si zvědavě Alberta Tisina. Třicátník, hnědovlasý, vojenského vystupování, vzezření dobráka.

„Jsem žurnalistou, abych vám byl k službám a směl vás zařaditi mezi naše proslulé krasavice, madam, dovolíte-li.“

„Smíte, Tisine,“ řekla Lucie, „nová hvězda, která zastíní mnoho jiných: Clameranova přítelkyně!“

Připojil se ke mně, Solencourt se smál s Lucií.

„Clameran to nebere tak přísně, madam; směl bych vám vysloviti svoji úctu některého dne? Kdy přijímáte?“

„Není to dosud přesně stanoveno, pane, ale po mém návratu z lesíka byste mne zastihl. Budete mi vítán.“

„Zítř, chcete?“

„Budiž, zítř.“

Žurnalista. Snad bude Stánu znáti a něco mi o něm poví.

Na konci aleje nás opustili a my vsedly opět do kočáru. Vzala jsem s sebou Lucii k večeři a vyptávala jsem se jí na ty mladé lidi.

„Abert Tisin, muž budoucnosti, k dámám sentimentální, často z ničeho nic chvastoun; lze ho získati za vážného přítele, není zlomyslný, ale poněkud domýšlivý. Pro ženu, jako jste vy, rozmar okamžiku, kdyby vás to bavilo.“

„Ó, co si myslíte?“

„No, to se stává často! I když na to člověk z počátku ani nemyslí. Ať už ze zábavy nebo ze zisku, hlavně je-li člověk rozdrážděn fyzicky nebo morálně.“

Dala jsem se do smíchu a odvětila jsem:

„A vy, býváte často rozdrážděna?“

„Je to důsledek mého temperamentu. Stává se to ostatně jen tu a tam, to mne nerozhází. Mstím se u svých příležitostných milenců na svých nudných bohatých vydržovatelích. Objevuje se to u mne tak trochu časem...“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.